

Arrest

nr. 288 080 van 25 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Afghanistan op [...]1996.

Op 8 december 2015 diende dhr. S. A. een verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij verklaarde op 12 november 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 23 februari 2017 werd dhr. A. gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), nopens de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven.

Op 14 april 2017 kende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan dhr. A. toe.

Op 22 juni 2022 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging, in functie van dhr. A. als zijnde haar (beweerde) echtgenoot van Afgaanse nationaliteit.

Op 5 december 2022 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de afgifte van het visum lang verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, at 1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat via de Belgische Ambassade in Teheran een visumaanvraag werd ingediend door T., N. [...]1996, van Afgaanse nationaliteit, om de heer A., S. [...]1992, van Afgaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat de heer A., S. reeds in België is sinds 22/11/2015 en hij statuut van subsidiair beschermende ontving op 14/04/2017.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd, opgesteld op 04/01/2022 voor een huwelijk afgesloten op 25/03/2015.

Overwegende dat de heer A., S. in zijn interview voor zijn asielaanvraag daterende van 22/02/2016 naar eer en geweten verklaarde ongehuwd te zijn;

Overwegende dat de heer A., S. de verklaringen in zijn asielaanvraag heeft ondertekend en aldus duidelijk kennis genomen heeft van de melding dat “hij zich blootstelt aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen”.

Overwegende dat gedurende de hele asielpprocedure de heer A., S. duidelijk verklaard heeft ongehuwd te zijn;

Overwegende dat een visumaanvraag wordt ingediend op naam van T., N., op grond van een huwelijk afgesloten op 25/03/2015, hetzij voordat de man naar België kwam;

Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: de man verklaarde in zijn asielaanvraag duidelijk ongehuwd te zijn. Maar volgens de ingediende visumaanvraag willen betrokkenen nu laten geloven dat ze alsnog gehuwd waren voor de aankomst van de man in België.

Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband tussen betrokkenen en wordt de visumaanvraag geweigerd.

Motivatie: De Dienst vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginself.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker meent dat hij tijdens zijn asielaanvraag gesteld heeft dat hij verloofd was en dat hij ‘Nekha’ (religieus getrouwd) gedaan heeft.

Verzoeker heeft geen belang om hierover niet de waarheid te vertellen.

Verzoeker wenst naar het gehoorverslag van het CGS te verwijzen waarin het volgende staat:

Pagina 9:

Ben u gehuwd?

Nee, maar ik ben wel verloofd.

Met N. T.

Waar verblijft ze momenteel?

Op het moment dat ik ben vertrokken waren ze ook richting Iran vertrokken.

Ze?

Mijn schoonfamilie, mijn schoonvader, schoonmoeder,

Pagina 10 van het gehoor CGVS

Is ze van plan om naar B te komen?

Ja, Hoe ver staat het met die plannen?

Ze is van plan om naar hier te komen zelfs op illegale manier. Als ik papieren heb ben ik van plan om mijn vrouw naar hier te brengen.

Zie pagina 11 waarin staat het woord schoonvader en schoonzoon gebruikt wordt.

Hadden jullie al een verlovingsceremonie gehad?

Lokale mensen van ons dorp waren op bezoek, burens, het was een klein feestje.

Verzoekers hebben tijdens dit feestje een religieuze Nekha gedaan hebben. Verzoeker begrijpt niet waarom het woord Nekha niet in het gehoorverslag vermeld staat.

Verzoeker meent dat uit de andere delen van het gehoorverslag (mijn vrouw, mijn schoonvader, mijn schoonmoeder) duidelijk blijkt dat ze religieus gehuwd zijn.

Anders zou hij gezegd hebben dat mijn verloofde.

Verzoeker heeft meermaals het woord mijn vrouw herhaald tijdens het gehoor bij het CGVS.

(stuk 3 – een kopie van zijn gehoor verslag bij het CGVS)

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de het asiendossier van verzoeker in zijn totaliteit.

Dus: niet alleen met wat in de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de DVZ staat.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met een officiële huwelijksakte die opgesteld is door de Afghaanse overheid.

Volgens de DVZ zou de huwelijksakte niet opgesteld zijn conform de IPR. Verweerster verwijst in haar beslissing naar artikelen 27, 18 en 21 van het IPR.

Verzoekers zijn van mening dat hun huwelijksakte erkend moet worden op grond van art. 27 W.I.P.R. aangezien zij niet strijdig is met de internationale openbare orde zoals vervat in artikel 21 W.I.P.R.

Art 21 W.I.P.R. bepaalt het volgende:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast. ”

Zowel uit de memorie van toelichting bij het Wetboek internationaal privaatrecht als uit de Circulaire betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut blijkt dat deze bepaling restrictief moet toegepast worden. In het wetboek zelf is bepaald dat er sprake moet zijn van een bepaling van buitenlands recht die tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Met openbare orde wordt de internationale openbare orde bedoeld. Dit begrip huldigt de zogenaamde functionele of gematigde opvatting van de openbare orde, aangezien de toepassing van de uitzondering geen veroordeling van het buitenlands recht wegens de inhoud ervan vormt, maar de vaststelling dat dit laatste recht onmogelijk kan worden toegepast wegens de gevolgen ervan voor een specifiek geval. In dit verband is de openbare orde van het internationaal privaatrecht beperkter dan de interne openbare orde.

Hieruit blijkt dat het uitgesloten is om de erkenning van een akte te weigeren omwille van het eenvoudige verschil tussen de vreemde en de Belgische opvattingen en normen. De weigering van erkenning is alleen aan de orde indien het verschil tussen de twee rechtsordes zodanig belangrijk is dat het onmogelijk wordt om met de buitenlandse akte rekening te houden.

Volgens art. 27 W.I.P.R. is op de vormvoorwaarden van het huwelijk, het recht van de plaats waar het huwelijk plaatsvindt toepasselijk. In casu vond het huwelijk plaats in Afghanistan, waardoor Afghaanse recht dient toegepast te worden.

De DVZ heeft twijfel over dit huwelijk.

In tegenstelling tot wat de DVZ beweert, zijn er geen redenen om te twifelen aan de oprechtheid van de intenties van verzoekers bij het voltrokken huwelijk.

Verzoekers houden echt van elkaar en hebben oprecht de intentie een hechte levensgemeenschap tot stand te brengen. Ze zijn getrouwd en willen nu samen een gezin opbouwen.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekers samen toekomstplannen hebben.

Het komt trouwens niet toe aan verzoekers om aan te tonen dat zij de intentie hebben een echt huwelijk aan te gaan.

De bewijslast van het tegendeel rust op de DVZ, en deze faalt in zijn bewijs.

Gelet op al deze elementen is het dan ook onmogelijk te besluiten dat in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van de schijnhuwelijk.

Ook in het licht van de indicatoren schijnhuwelijk die in de omzendbrief betreffende de strijd tegen schijnhuwelijken en schijnsamenwoningen worden genoemd, kan men moeilijk van een schijnhuwelijk spreken:

- 1. Verzoekers verstaan elkaar wel, ze spreken dezelfde taal.*
- 2. Verzoekers hebben voor de visumaanvraag met elkaar verloofd en religieus getrouwd. Verzoekers hebben regelmatig contact met elkaar.*
- 3. Geen van de verzoekers woont duurzaam samen met iemand anders.*
- 4. Verzoekers kennen elkaars naam en nationaliteit.*
- 5. Verzoekers zijn wel degelijk op de hoogte van elkaars professionele toestand.*
- 6. Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen niet uiteen. (niet van toepassing omdat het niet gevraagd is door het CGVS of de DVZ)*
- 7. Er werd geen som geld beloofd bij het aangaan van het huwelijk.*
- 8. Geen van beiden oefent prostitutie uit.*

9. *Geen van beiden heeft het recht op gezinshereniging door huwelijk of wettelijke samenwoning reeds geopend voor een of meerdere andere personen.*
10. *Geen van beiden heeft reeds een of meer pogingen gedaan om een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning te sluiten.*
11. *Tweede verzoeker nooit geprobeerd zich in België te vestigen. Behalve de procedure gezinshereniging met de heer A.*
12. *Er is geen tussenpersoon opgetreden.*

Bovendien stelt bovenvermelde omzendbrief duidelijk dat slechts een combinatie van o.m. de vermelde indicatoren een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd.

We kunnen dan ook concluderen dat de elementen die verwerende partij aanhaalt onmogelijk redenen kunnen vormen om de erkenning van het huwelijk te weigeren. De erkenning kan namelijk enkel geweigerd worden wanneer het resultaat ervan kennelijk onverenigbaar is met de internationale openbare orde, wat in casu niet het geval is. Er wordt door de DVZ onvoldoende rekening gehouden met alle andere elementen van het dossier en al wat ter sprake is gekomen tijdens de beide gehoren in de asielaanvraag van de heer A.

De heer A. is regelmatig in contact met zijn echtgenote. Mijnheer A. heeft alle kosten van de procedure en het opstellen van de documenten betaald.

Mijnheer A. is zelfs naar Iran gereisd om zijn echtgenote nogmaals te zien. In die periode is hij in de woning van zijn echtgenote gewoond. (stuk 4 – bewijzen van zijn reis naar Iran)

Hieruit volgt dat het huwelijk tussen verzoekers geen schending vormt van de internationale openbare orde. Gezien het Afghaanse recht dat volgens art. 27 W.I.P.R. van toepassing is op de vormvoorwaarden, is de huwelijksakte geldig.

Uw Raad ziet dat verweerder geen rekening gehouden met dit element.

Verzoeker heeft deze beslissing eveneens aanvechten bij de familierechtbank. (stuk 5 – het bewijs van neerlegging van het verzoekschrift)

Er wordt door de DVZ onvoldoende rekening gehouden met alle andere elementen van het dossier.

Hieruit volgt dat het huwelijk tussen verzoekers geen schending vormt van de internationale openbare orde. Gezien het Afghaanse recht dat volgens art. 27 W.I.P.R. van toepassing is op de vormvoorwaarden, is de huwelijksakte geldig.

Verweerder heeft nagelaten om op een redelijke wijze te motiveren waarom hij:

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel gegrond is.”

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op huidige zaak. In casu betreft het immers een weigering van een visumaanvraag van verzoekster, die derdelander is, in functie van een Afghaanse echtgenoot, die eveneens derdelander is. Terwijl artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van toepassing is op gezinshereniging van familieleden van Unieburgers. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari

2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 10, § 1, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1.

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1°[...];

2°[...];

3°[...];

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend voor een visum met het oog op gezinshereniging met haar voorgehouden echtgenoot. Zij heeft een huwelijkscertificaat voorgelegd aangaande een huwelijk tussen zichzelf en de heer A.S dat zou plaats gevonden hebben op 25 maart 2015. Echter de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat de heer A.S., die op 22 februari 2016 in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de hele asielprocedure heeft verklaard ongehuwd te zijn. Bijgevolg bevestigen de gegevens van het administratief dossier niet dat verzoekster met de heer A.S. zou gehuwd zijn. Hierdoor weigert de gemachtigde het huwelijkscertificaat te erkennen als bewijs van de huwelijksband.

De referentiepersoon stelt dat hij weliswaar verklaard heeft tijdens zijn procedure om internationale bescherming dat hij verloofd was, maar ook dat hij “Nekha” heeft gedaan, hetgeen betekent dat hij een religieus huwelijk heeft afgesloten. Hij verwijst daarbij naar het gehoorverslag van het CGVS. Echter, nergens uit de verklaringen kan de Raad afleiden dat de gemachtigde op incorrecte wijze zou vastgesteld hebben dat verzoeker louter heeft verklaard verloofd te zijn. Nergens uit het gevoegde gehoorverslag van het CGVS blijkt dat de referentiepersoon daarbij heeft verklaard ook een religieus huwelijk of “Nekha” met verzoekster te hebben afgesloten. Zoals de referentiepersoon zelf citeert, heeft hij immers uitdrukkelijk op de vraag “Bent u gehuwd?” geantwoord: “Nee, maar ik ben wel verloofd” “Met?” “N.T. [naam van verzoekster]”. Het loutere feit dat soms het woord schoonvader, schoonmoeder, schoonfamilie wordt gebruikt doet hier geen afbreuk aan. De heer A.S. heeft inderdaad verklaard dat hij van plan was zijn “vrouw” naar België te brengen, maar dit doet evenmin afbreuk aan het feit dat de heer A.S. duidelijk “nee, maar ik ben wel verloofd” heeft geantwoord op de vraag of hij gehuwd was tijdens zijn gehoor op 23 februari 2017, dus nadat hij volgens het voorgelegde huwelijkscertificaat toch gehuwd zou geweest zijn.

De heer A.S. heeft ook op de vraag “Hoe oud is ze?” geantwoord: “19 of 20. Exacte leeftijd ken ik niet, want bij ons is het niet de gewoonte om voor het trouwfeest veel te vragen aan je verloofde”.

Ook in de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 februari 2016, verklaarde de heer A.S. ongehuwd te zijn maar weliswaar 8 maanden verloofd te zijn. De Raad kan verzoekster dan ook niet volgen waar zij stelt dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan van het asiëldossier van de heer A.S. en enkel zou rekening gehouden hebben met wat in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken staat.

Verder vervolgt verzoekster dat de gemachtigde heeft nagelaten met de officiële huwelijksakte van de Afghaanse overheid rekening te houden. Volgens verzoekster zou de gemachtigde stellen dat de akte niet conform het internationaal privaatrecht (hierna: het IPR) is opgesteld waarbij zou verwezen zijn naar de artikelen 27, 18 en 21 van het wetboek IPR (hierna: WIPR). Verzoekster gaat verder in op het bepaalde in artikel 21 van het WIPR dat toelaat de toepassing van een bepaling van buitenlands recht te weigeren als het onverenigbaar is met de openbare orde.

Aangaande artikel 27 van het WIPR stelt verzoekster dat de vormvoorwaarden van het huwelijk worden bepaald door het recht van de plaats van het huwelijk en dus het Afghaanse recht van toepassing is.

De gemachtigde heeft twijfels over het huwelijk, doch in tegenstelling tot wat de gemachtigde zou beweren, stelt verzoekster dat er geen redenen zijn om te twijfelen aan de oprechtheid van de intenties van verzoekster en de heer A.S. Ze stelt dat de intentie is een hechte levensgemeenschap tot stand te brengen en samen een gezin te stichten. De bewijslast dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan, ligt bij de gemachtigde. Verzoekster verwijst verder naar de omzendbrief inzake schijnhuwelijken en schijnsamenwoningen en stelt dat in het licht van de door haar opgesomde indicatoren er geen sprake is van een schijnhuwelijk. Volgens verzoekster kunnen de elementen aangehaald door de gemachtigde onmogelijk de reden vormen om de erkenning van het huwelijk te weigeren, aangezien dat enkel kan indien het resultaat ervan kennelijk onverenigbaar is met de internationale openbare orde. Verzoekster haalt aan dat de heer A. nog in regelmatig contact staat met haar en ook alle kosten van de procedure en voor het opstellen van de documenten heeft betaald. Hij is ook verzoekster in Iran gaan opzoeken en heeft in die periode in de woning van zijn echtgenote gewoond. De huwelijksakte had door de gemachtigde op grond van artikel 27 van het WIPR geldig moeten verklaard worden. Tot slot stipt verzoekster aan dat zij de beslissing eveneens bij de familierechtbank heeft aangevochten. Verzoekster concludeert dat de gemachtigde niet op redelijke wijze heeft gemotiveerd en er een schending voorligt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De Raad moet evenwel vooreerst vaststellen dat de gemachtigde naar geen van de voormelde artikelen van het WIPR in de bestreden beslissing heeft verwezen. De gemachtigde heeft in casu geen toepassing gemaakt van artikel 21 van het WIPR, hij heeft immers de toepassing van een specifieke bepaling van het Afghaanse recht niet geweigerd omdat het resultaat kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde. Hij heeft enkel gesteld dat hij het huwelijkscertificaat niet erkent aangezien de heer A.S. op consistente wijze tijdens zijn procedure om internationale bescherming heeft verklaard enkel verloofd te zijn met verzoekster, doch nog niet gehuwd. Dit vindt, zoals supra reeds aangehaald, steun in het administratief dossier.

Hoe dan ook moet de Raad verweerder in de nota volgen waar hij opmerkt dat de Raad zich niet kan uitspreken over de weigering van erkenning van de huwelijksakte op zich.

Artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR luidt immers als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.” (eigen onderlijnen)

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat indien een overheid, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken, weigert de geldigheid van de huwelijksakte of het huwelijkscertificaat te erkennen, beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Een dergelijk geschil betreft een burgerrechtelijk geschil waarvoor de Raad niet bevoegd is. Er blijkt overigens dat verzoekster zelf aanhaalt dat zij ook een beroep bij de

familierechtbank heeft ingediend. Het is deze rechter die zal kunnen oordelen of de gemachtigde al dan niet op rechtmatige wijze het huwelijkscertificaat weigert te erkennen.

Waar verzoekster uitgebreid ingaat op de kwestie van een schijnhuwelijk en uitgebreid ingaat op de indicatoren die zouden kunnen wijzen op een schijnhuwelijk of schijnsamenwoning, acht de Raad dit betoog naast de kwestie. Nergens heeft de gemachtigde gesteld dat het huwelijk dat verzoekster en de heer A.S. hebben aangegaan een schijnhuwelijk zou betreffen, aangezien de werkelijke intentie er niet in zou bestaan een hechte levensgemeenschap te vormen. De gemachtigde is juist van oordeel dat er nooit een huwelijk werd aangegaan, maar louter een verlovings tussen verzoekster en de heer A.S. en bijgevolg verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 10, § 1, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet aangezien dit betrekking heeft op gezinshereniging tussen gehuwde derdelanders of derdelanders met een geregistreerd partnerschap. Het feit dat de heer A. nog in contact is met verzoekster en alle kosten van de procedure en de documenten zou betaald hebben, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoekster opnieuw stelt dat gezien het Afghaans recht van toepassing is, de huwelijksakte wel geldig is, betreft dit een discussie die zal moeten worden beslecht door de familierechter.

De Raad kan op grond van het betoog van verzoekster niet aannemen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd of een onzorgvuldig onderzoek heeft gedaan van alle elementen in het dossier. Voor een deel van het betoog van verzoekster is de Raad onbevoegd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES